

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-05-50245 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

בפני: כב' השופטת, סגנית הנשיא, אלה מירז

בעניין הקטינה: ר. ב. ח.

התובע: צ. ב. ח.
ע"י ב"כ עו"ד הילה זיסמן

נגד

הנתבעת: ש. פ.
ע"י ב"כ עו"ד גדלי סולן

פסק דין

מבוא

1. התובע הגיש תביעה להפחתת מזונותיה של הקטינה ר., ילידת 2011, אשר בקרוב ימלאו לה 8 שנים. הוריה, הצדדים לתובענה, נישאו כדמו"י בשנת 2010 והתגרשו בבד"ר בשנת 2012. מזונות הקטינה, כמו גם יתר הסוגיות הנובעות מגירושי הצדדים, הוסדרו בהסכם גירושין בין הצדדים, אשר אושר כדין בבד"ר. בחלוף מספר חודשים אישר בית הדין לבקשת הצדדים תוספת להסכם הגירושין שעניינה חלוקת זמני השהות.

להגשת התובענה דן קדמה בקשה לייס מטעם התובע בהתאם להוראות החוק להסדר התדיינות בסכסוכי משפחה (הוראת שעה), התשע"ה-2014. במסגרת פגישות המהו"ת, הצדדים השכילו ללבן חלק מן המחלוקות ושינו בהסכמה את מתכונת חלוקת זמני השהות כפי שנקבעה בהסכם הגירושין ובתוספת להסכם. את המחלוקת בהקשר לשיעור המזונות הראויים לקטינה לא עלה בידי הצדדים ליישב. מכאן התביעה דן.

לטענת התובע, למן אישור ההסכמים בין הצדדים התחולל שינוי נסיבות מהותי – הוא נישא בשנית ומנישואיו נולד לו בן. בתוך כך חווה לדבריו ירידה חדה בהכנסותיו ביחס למועד עריכת ההסכם. מנגד, הנתבעת נישאה בשנית אף היא וזכתה לחדווה כלכלית מתוקף אמידות בעלה. בכתב ההגנה פרה הנתבעת בטענה לפיה יש בשינוי הנסיבות משום עילה להפחתת המזונות, והן בטענותיו של התובע לדוחק כלכלי, שאינן אלא מצג שווא לדבריה.

משלא עלה בידי בית המשפט לקרב בין עמדות הצדדים נקבע התיק לדיון הוכחות במהלכו נחקרו הצדדים על תצהיריהם. בהתאם להסכמתם התיר בית המשפט צירוף מסמכים נוספים טרם הכרעה.

חלוקת זמני השהות

2. הקטינה מצויה באחריותה ההורית של הנתבעת, לאמור ב"משמורת" אמה. על מנת לגדר גבולות הדיון, יובהר כי התובע אינו מצביע על זמני השהות או על שינוי בחלוקת זמני השהות בינו לבין הקטינה,

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

כעילה להפחתת מזונותיה. למן כתב התביעה ועד לסיכומיו, מעמיד התובע את עילותיו על שינוי מצבו המשפחתי, הקטנת הכנסתו והגדלת הכנסת הנתבעת, תוך עליה ברמת החיים מכוח נישואיה מחדש. מן הטעם הזה אף איני מוצאת זיקה בין עילותיו של התובע לבין פסקי הדין אליהם הפנה בסיכומיו, אשר הושתתו על אופן חלוקת זמני השהות עם הקטינים. לשם הסדר הטוב יצוין כי לטענת התובע הוא שוהה עם הקטינה יומיים בשבוע, ללא לינה, ואחת לשבועיים מיום ו' ועד מוצ"ש. לטענת התובעת זמני השהות בפועל מצומצמים אף יותר. כך או כך, אין חולק כי זמני השהייה בין התובע לבין הקטינה אינם מגיעים כדי נטילת חלק משמעותי בגידול הקטינה או כדי נשיאה בהוצאות הקטינה באופן ישיר – וכאמור, לא נטען אחרת.

שיעור המזונות

3. מזונות הקטינה נקבעו בהסכם גירושין אשר נחתם על ידי הצדדים ביום 2012.X.XX ואושר על ידי בית הדין הרבני (להלן – "ההסכם"). ההסכם הוא הסכם גירושין כולל באמצעותו הסדירו הצדדים את "כל העניינים הכרוכים בגירושין ואו הנובעים מחיי הנישואין" (עמ' 1) ובכלל אלה את ענייני ה"משמורת" והאפטרופסות, זמני השהות, ופירוק השיתוף ברכב ובמיטלטלין. מזונות הקטינה הועמדו על שיעור 3,000 ₪ (קרן) (ס' 5(ב)). סכום המזונות כולל "מזור, כלכלה, ביגוד והנעלה" (שם). בנוסף, התחייב התובע במחצית ההוצאות החריגות עבור בריאות וחינוך (ס' 5(ד) - 5(ה)). לטענת התובע (בתביעה ובסיכומיו), שיעור ההוצאות החריגות מגיע כדי כ- 800 ₪ מידי חודש. במעמד הצדדים ביום 4.12.2017, טען התובע באמצעות באת-כוחו כי סכום ההוצאות החריגות מגיע כדי 1,000 ₪ מידי חודש (עמ' 1, ש' 25). התובע העמיד אפוא את שיעור המזונות השוטף בו נושא ע"ס 3,800 ₪ - 4,000 ₪ (קרן). יאמר כבר כעת כי לא נמצא בסיס לטענת התובע לפיה נושא מידי חודש, בנוסף למזונות, אף בהוצאות חריגות בסכומים האמורים בכל אחת מגרסאותיו, אף לא קרוב לכך. אם כן, לטענת התובע יש להפחית את שיעור המזונות ולהעמידו ע"ס של 1,500 ₪ בנוסף למחצית ההוצאות החריגות (עמ' 3, ש' 19; עמ' 6, ש' 7).

הרובד העקרוני

4. תביעה להפחתת מזונות, או להגדלתם, שואבת חיותה משינוי נסיבות מהותי שהתרחש לאחר קביעת המזונות – בפסק דין או בהסכם. אין המדובר בשינוי של מה בכך, אלא שינוי נסיבות משמעותי ובלתי צפוי הנוגע למסדים מרכזיים שבבסיס ההכרעה או ההסכמה (ר' ע"א 363/81 פייגה נ' פייגה, פ"ד לו (3) 187; ע"א 177/81 רחל גלעדי נ' ד"ר ישראל גלעדי, פ"ד לו(3) 179).

5. הכרעה בעתירת התובע דורשת עיון בעקרונות החגים סביב סוגיית הפחתת המזונות, או למצער שאלת שינוי הנסיבות – עקרונות שאינם זוכים בהכרח לתמימות דעים לעת זו. מצוים אנו בימים שלאחר פסק דינו של בית המשפט העליון בע"מ 919/15 פלוני נ' פלונית ("נבו"), מיום 19.7.17, להלן – "בע"מ 919/15". בעוד בית המשפט העליון אחז השור בקרניו והביא לשינוי הפרדיגמה בכל הנוגע לפרשנות הדין האישי וקביעת שיעור מזונות קטינים בגילאים 6 – 15, בחרו היושבים בדין, שבעה במספר, שלא לתת דעתם לשאלה הקריטית שכמו עולה מאליה עם בוא ההלכה החדשה לעולם – האם מזונות שנקבעו

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

טרם פרסום ההלכה יעמדו לבירור מחדש נוכח שינוי ההלכה ובעקבות הסתת מרכז הכובד לבחינת שיעור המזונות, מכתפי האב אל הנסיבות כולן, החל מהכנסת האם וכלה בחלוקת זמני השעות? ומה דינם של מזונות שנקבעו בהסכם שאושר כדין עובר לפרסום ההלכה? ועוד; בהינתן כי שינוי מזונות קטינים טומן בחובו הוכחתו של שינוי נסיבות מהותי, נדרשו הערכאות הדיוניות לשאלה האם שינוי ההלכה כשלעצמו מהווה שינוי נסיבות מהותי שדי בו על מנת לעמוד בנטל ההוכחה, תוך אבחנה בין מזונות פסוקים לבין אלה שנקבעו בהסכם. כאמור, אין תמימות דעים במרחב העקרוני או לגבי הקווים המנחים לשיקול דעתו של בית המשפט. עת זו שלאחר בע"מ 919/15 מאופיינת אפוא בריבוי דעות בערכאות הדיון. גם מותב זה הביע דעתו בהקשר זה וילך לאורה בבחינת הנסיבות המונחות בפניו כעת.

המתווה המשפטי לקראת ההכרעה

6. עמדתו של מותב זה היא שמזונות קטינים שנקבעו בהסכם כולל, מבין מארג הסכמות בסוגיות אחרות שעמדו בין הצדדים, טומנים בחובם רכיב הסתמכות המתחרה על הבכורה אל מול ערך קידום עקרון השוויון בחלוקת הנטל הכלכלי המצוי בבסיס שינוי ההלכה בבע"מ 919/15. במקרה אחר ציינתי:

"לא הרי מזונות שנקבעו בפסק דין כהרי מזונות שנקבעו בהסכם ומהווים חלק ממארג של הסכמות וחיובים הדדיים. היכן שנקבע שיעור המזונות בהסכם גירושין/ממון כולל, לא ניתן לנתק את ההסכמה לעניין המזונות ולהתערב בה מבלי שיהא בכך להפר את האיזון בין כלל ההתחייבויות ההדדיות שהצדדים נטלו על עצמם. לא זו בלבד אלא שהסכם אשר נולד מתוך ויתורים הדדיים טומן בחובו רכיב הסתמכות כבד משקל"
(תלה"מ 13858-12-16 א.ק. נ' א.ק., "נבו", 3.10.18).

לעיון נוסף בעמדה זו ראו עוד בתמ"ש (י"ם) 51305-01-16 נ.ש. נ' ח.ש., "נבו", 4.12.17; וגם תמ"ש (פ"ת) 61453-06-13 פלוני נ' פלונית, "נבו", 19.12.17; וכמו כן במ' (נצ') 10726-05-18 א.ק. נ' ע.ק., "נבו", 6.9.18.

7. פועל יוצא מעמדה זו, הוא שלצורך תקיפת מזונות שנקבעו בהסכם, ההלכה בבע"מ 919/15 אינה יכולה לעמוד לבדה כעילה לבירור מחדש של שיעור המזונות המוסכם ואין בה כשלעצמה שינוי נסיבות בואכה הפחתת המזונות, או הגדלתם. התובע שינוי מזונות הנקובים בהסכם אינו יוצא אפוא כדי חובתו בכך שאוחז בפסק הדין בבע"מ 919/15 ועליו להידרש לשינוי נסיבות שהתחולל בעולם המעשה. לשון אחר, בחינה מחודשת של מזונות הנקובים בהסכם כולל על בסיס בע"מ 919/15 לא תבוא אל העולם אלא לנוכח שינוי נסיבות עובדתי, שאת קיומו על כתפי התובע להוכיח.

8. יחד עם זאת, מפאת כפך משקלו הסגולי ושינוי העיתים שבין, שלח פסק הדין בבע"מ 919/15 אדוות למרחוק. השלכותיו חורגות מגדרי תחולתו והוא "תלוי כהינומה" מעל אמות המידה, שיקול הדעת ושיקולי הצדק.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-05-50245 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

מתבטא הדבר בין היתר בנקודת המבט השיפוטית כלפי שינוי הנסיבות הדרוש, באופן שיש להקל בנטל ההוכחה הרובץ על כתפי התובע להצביע על שינוי הנסיבות העובדתי – בין אם כלפי משקל הראיות ובין אם כלפי טבעו ומהותו של השינוי המדובר.

בהקשר זה אימצתי את עמדתו המנומקת של חברי כבוד השופט סילמן בתלה"מ 17-10-18283 ("נבר"), 1.8.18, והוספתי כי "על מנת שבעל דין התובע הפחתת מזונות 'יהנה' מן ההקלה בנטל הראיה, יש להכפיף את ההקלה בנטל הראיה לעקרון תום הלב ולניקיון כפיו של התובע" (תלה"מ 16-12-13858 לעיל).

לעיון נוסף בעמדה זו ראו עוד עמדתו של כבוד סגן הנשיא אסף זגורי, במ' (נצ') 18-05-10726 לעיל, ס' 35.1.

9. עמדה שיפוטית זו קנתה מקומה לאחרונה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי במחוז מרכז בעמ"ש 17-10-62263 ל. נ' ק. (מיום 17.9.18), שהטיב להניח הדברים בקליפת אגוז:

"אם נבוא לסכם הדברים - כאשר עסקינן בתביעה להפחתת מזונות שהוסכמו במסגרת הסכם גירושין כולל, מטעמים של שינוי נסיבות, לא תשמש הלכת 919/15 כעילה יחידה לשינוי הנסיבות אלא אך ורק באם יוכח ראשית דבר, שינוי נסיבות עובדתי אשר בית המשפט יסבור כי יש בו להצדיק את שינוי שיעור המזונות הוא יוסיף ויבחן לצורך אומדנם גם את השפעת הלכת 919/15 על שיעור המזונות. בחינת שינוי הנסיבות העובדתי תעשה, מחד, באופן קפדני פחות, ומאידך, תוך הקפדה על דרישת תום ליבו של המבקש" (ס' 35 לפסק הדין).

הבדיקה הדו-שלבית – מן המבואה אל הטרקלין

10. עמדתו העקרונית של בית המשפט בנוגע לאופן תחולתה של ההלכה בבע"מ 919/15 על מזונות קטינים שנקבעו בהסכם כולל טרם פרסום ההלכה, מתוות את השביל הרעיוני בו עלינו להלך לשם הכרעה בתביעה - שאינו רצוף, ושער חוצץ בין מקטעה הראשון של הדרך לבין המשכה.

11. **השלב הראשון** - מצוי במבואה והמיקוד מופנה אל הרובד העובדתי. בית המשפט יתור אחר שינוי נסיבות בעולם המעשה כפי שמשקף מראיות התובע, אשר תיבחנה תוך הפחתת רף השכנוע, אך מנגד, תוך מתן דגש על תום ליבו של התובע. ככל שישתכנע בית המשפט כי יש בנסיבות המקרה כדי להצביע על שינוי נסיבות שאינו עניין של מה בכך ויש בו להצדיק, על פניו, שינוי בשיעור המזונות, או-אז יפתח השער ויהלך התובע אל הטרקלין.

השלב השני - מתרחש בטרקלין רחב מידות, ובלב הבדיקה מצויות נסיבות העניין בכללותן על בסיס האדנים שהונחו בבע"מ 919/15, לצורך אומדן שיעור המזונות. בשלב זה של המעשה השיפוטי, בית המשפט אינו כבול יותר באופן בלעדי בסד המבחנים הדווקניים שהעמידה הפסיקה להצדקת שינוי מזונות ובקיומו של "שינוי נסיבות מהותי". באותה נשימה, בית המשפט אינו כבול בהכרעתו בשלב הראשון, ויכול להסיק בתום בחינת הנסיבות כולן, כי אף מכוח ההלכה בבע"מ 919/15, וחרף שינוי הנסיבות שהביאו אל הטרקלין, אין לשנות משיעור המזונות הנקוב בהסכם.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

12. ונדע אף זאת, כי מבחני העזר הללו אינם חזות הכל, ושחרורו המסויג של בית המשפט מן המבחנים המוקפדים בהקשר לשינוי מזונות, אין משמעותו זניחתם כליל. כוחו של ההסכם בין הצדדים עודנו עומד ולעומתו עודנה עומדת הזהירות אותה גזר על עצמו בית המשפט לכתחילה ובראשיתו של המתווה. המבחנים נועדו אם כן לענות על הצורך להגיש ולהפשיט סוגיה משפטית מורכבת, אך לא פחות מכך נועדו לשמר ולהגן על הוודאות המשפטית שספגה פגיעה ממשית, בסוגיה שזכתה לתמורות מהותיות, ובעקבותיהן, לריבוי דעות.
13. יושם אל לב, כי האינטרסים המוגנים של בעלי הדין אינם שולטים לבדם בזירה העקרונית. אינטרס ציבורי מקודש לא פחות הוא עקרון הוודאות המשפטית. קשה להגזים בחשיבותו ומשקלו אינו נופל מעקרון השוויון שלימינו, או מאינטרס ההסתמכות שלשמאלו. ניכר בעיני בית המשפט כי בעקבות בע"מ 919/15, מידת הוודאות והיכולת לשער או לחזות במידה סבירה ומתבקשת את שיעור המזונות הראוי על פי דין בנסיבות מגוונות ומשתנות, נפגעו ושובשו. כך במשנה תוקף מקום שמונחת בפנינו סוגיה מורכבת בעליל שהעסיקה דורות של שופטים ומשפטנים, דיינים וחכמי הלכה מימי תקנות אושא ועד הלום.
14. מתוך כך נגזור לענייננו, ויודגש כי אין בפתיחת השער לתחולת ההלכה בבע"מ 919/15 כדי לזנוח את ההלכות המוקפדות בעניין שינוי מזונות, אשר פותחו במשך השנים על ידי בתי המשפט טרם לידת ההלכה בבע"מ 919/15, או כדי להורידן לטמיון. הלכות אלה עומדות בעינן כמו גם ההצדקה שבבסיסן. השינוי מתבטא בתזוזה בנקודת השקפתו של בית המשפט על נסיבות המקרה. על התובע לשכנע את בית המשפט, מכוח המבחנים המוכרים בסוגיית שינוי המזונות - ותוך הקלה בנטל ההוכחה - לסור לנקודת תצפית אחרת, ממנה נראים הדברים גם דרך המְסָרָה שהציב פסק הדין בבע"מ 919/15.
15. במישור המעשי, כמו גם במישור העיוני, לעיתים יהיה זה קשה להבחין בין שינוי נסיבות שאינו עניין של מה בכך אך גם אינו "מהותי", אשר יש בו די לפתיחת השער לבחינת הנסיבות בהתאם לבע"מ 919/15 – לבין שינוי נסיבות "מהותי" דיו לשם שינוי המזונות, ושלא עבר דרך המנסרה של בע"מ 919/15. הערכאות הדיוניות תוספנה בודאי להניח סימנים לצד הדרך על בסיס מקרים שיוסיפו ויעלו על שולחן בית המשפט. חשיבות מבחני העזר היא במישור הרעיוני, בהגנה וכיבוד הסכמות הצדדים, ובהתעקשות על קיומה של וודאות – גם אם זו הפכפכה ברמה ניכרת לעת זו.
16. ומעל לכל אלה, שיקול הדעת הרחב של בתי המשפט לענייני משפחה עודנו מרחף מעל מלוא הנסיבות כולן גם יחד, ובכל מקרה ומקרה "מזונות הם כבגד התפור למידותיו של לובשו ולא ככזה הנקנה מן המדף בקונפקציה סטנדרטית" (כבוד השופט אליקים רובינשטיין בבע"מ 1794/14 פלונית נ' פלוני, "נבו", מיום 20.3.14).

מצוידים בעקרונות עליהם עמדנו, נפנה לבחינת טענות התובע.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

לגופו של עניין

17. התובע עומד על 3 עילות מובחנות לשינוי הנסיבות בואכה הפחתת שיעור המזונות – אלה כולן מתנקזות למישור הכלכלי:
- א. **מצבו המשפחתי**: התובע נישא בשנית וביום 2016.X.X נולד בנו במז"ט. הוא נושא בדמי שכירות "בסך של 5,000 ₪, אשר אינם כוללים את הוצאות אחזקת הבית בסך של כ- 3,000 ₪ בחודש" (ס' 11 לסיכומיו). בנוסף נושא התובע בעלות גן ילדים עבור בנו בעלות של 3,000 ₪ בחודש.
- ב. **ירידה בהכנסותיו והשבת הלוואות**: לדבריו "שותף" בחברה בע"מ ושמה "XXXXXXXXXXXX" בע"מ" (להלן – "החברה"). התובע אינו מפרט מהו שיעור המניות המוחזק בידיו, ולטענתו משתכר מן החברה סך של 15,000 ₪ נטו. בעת החתימה על ההסכם, שכרו עמד לדבריו על סך 30,000 ₪ נטו (ס' 12 לסיכומיו). בנוסף לכך, לטענתו תלויות ועומדות לחובתו הלוואות בסכומי עתק. בכתב התביעה ובתצהירו, העמיד התובע את סך חובותיו על 400,000 ₪ ואת ההחזר החודשי הכולל להשבת הלוואות הנטענות על סך של 7,700 ₪.
- ג. **שיפור מצבה הכלכלי של הנתבעת**: הנתבעת נישאה בשנית, לה ולבעלה נולדה בת משותפת, והיא מתגוררת בבית מרווח בבעלותו של בעלה, מבלי שתישא בעלות המדור. הנתבעת "חיה ברמת חיים גבוהה, נוסעת ברכבי יוקרה, ומרבה לנסוע לחו"ל (כ- 4 פעמים בשנה)" (ס' 13 לסיכומיו). הנתבעת משתכרת 7,000 ₪ לחודש, לא כולל עמלות מכירה, וזוכה להטבות שוות כסף מעבודתה. התובע מעמיד את הכנסתה החודשית אפוא ע"ס 13,000 ₪ (נטו).

המסגרת המשפטית

18. ההלכות שפותרו על ידי בתי המשפט לבחינת תובענות לשינוי מזונות מוסיפות לעמוד בעינן. למותר לציין כי טענה לשינוי נסיבות מהותי היא בבחינת טענה שהיתה ונותרה טענה עובדתית מובהקת. על התובע לכוון ראיותיו ל"שינוי ממשי אשר לא ניתן היה לצפותו או לשערו בעת פסיקת המזונות, כך נקבע כי נקודת המוצא לקביעה אם חל שינוי נסיבות מהותי, הוא המצב אשר שרר בעת פסיקת המזונות המקוריים, ועל הטוען לשינוי נסיבות להוכיח את המצב ששרר בעבר בעת מתן פסק הדין, וכן עליו להצביע על השינוי שחל מאז" (עמ"ש (מרכז) 62263-10-17 ע.ל. נ' ס.ק., "נבו", מיום 17.9.18; ר' עוד ע"א 363/81 פייגה נ' פייגה, פ"ד לו (3) 187).
- ומנגד, "שינוי בלתי משמעותי על תוצאותיו צריך להיספג על-ידי הצדדים להתדיינות הקודמת, והם חייבים להתאים עצמם למשמעותו בלי לשוב ולפנות לערכאות" (ע"א 177/81 רחל גלעדי נ' ד"ר ישראל גלעדי, פ"ד לו(3) 179).
19. פועל יוצא מכך הוא כי על בית המשפט לבחון טענות התובע תוך הצבת המצב העובדתי במועד עריכת ההסכם כנגד המצב העובדתי הנוכחי הנטען ולתור אחר פער נסיבתי משמעותי ובלתי צפוי. למעלה מאלה, על בית המשפט להשתכנע כי לא יהא זה צודק בנסיבות המקרה להותיר את שיעור המזונות על כנו (ע"א 442/83 קס נ' קס, פ"ד לח(1) 767).

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

ובתוך כל אלה יגזור על עצמו בית המשפט זהירות יתר בבחינת מזונות שנקבעו בהסכם כולל, כחלק ממארג הסכמות רחב וממצה:

"הסכם הגירושין הוא מעשה רקמה עדינה, שמזונות הילדים הוא אחד החוטים המרכזיים בו. אם פרמת חוט זה, נמצאת מפר את מערכת האיזונים שבבסיס ההסכם [...] מכאן, שההפרדה בין מזונות הילדים לבין מכלול הנושאים בהסכם הגירושין, היא לעיתים קרובות הפרדה מלאכותית" (בג"ץ 4407/12 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול, סו (1) 369).

הבחינה העובדתית

משזאת אמרנו, הבה נבחן את טענות התובע לגופן.

הכנסות התובע

20. **הכנסת התובע במועד עריכת ההסכם:** על מנת לצלוח את הדרוש הוכחה, על התובע להצביע על ירידה בהכנסתו נכון לעת זו, לעומת שיעור הכנסתו במועד עריכת ההסכם. בתצהירו (סומן ת/1) טען התובע (ס' 15) כי **"במועד חתימת הצדדים על הסכם הגירושין ניהלתי חברת תקשורת והשתכרתי סך של 30,000 ₪ נטו בחודש"**. טענה זהה העלה התובע בסיכומיו (ס' 12). טענה זו לא עמדה לתובע בחקירתו הנגדית, אז התקשה להעמיד גרסה איתנה. לדבריו **"סך עלות השכר שלי הגיעה ל – 30,000 ₪ [...]** הייתי שכיר אז" (עמ' 13, ש' 1). לשאלת בית המשפט השיב שבעת ההיא בהיותו שכיר, היו תנודות בשכרו **"כי גם היו בונוסים"**, והשתכר בשיעור הנע בין 25,000 ₪ לבין 30,000 ₪ (שם, ש' 3).
21. אלא שהתובע לא הציג כל סימוכין לטענות אלה, מלבד תלושי שכר לשנת 2014. לדבריו אין בידו תלושים היפים למועד עריכת ההסכם – אך ינסה להציגם (שם, ש' 20). במעמד הצדדים התרתי לתובע, לבקשתו, להמציא תלושי שכר לתקופה בת 10 חודשים הסמוכים לעריכת ההסכם, מחודש ינואר ועד חודש אוקטובר לשנת 2012. התובע לא הציג תלושי השכר לבימ"ש, ככל שמצויים בידו.
22. מעיון בסיכומי הנתבעת עולה שהתובע המציא לידיה תעודה על תשלומים וניכויים מטעם רשויות המס בנוגע לשנת 2012 (במקום טופס 106). התעודה צורפה לסיכומי הנתבעת ועולה ממנה כי עלות השכר השנתי של התובע בשנת 2012 עמדה לכאורה על סך 367,000 ₪ ברוטו. חישוב גס יעמיד את השכר החודשי של התובע בשנת 2012 על כ 30,000 ₪ ברוטו. יוצא אפוא כי גם על פי רישומי רשויות המס אותם המציא התובע לנתבעת, אין בסיס עובדתי לטענתו כי השתכר 30,000 ₪ נטו נכון למועד עריכת ההסכם. עיון בתלושי השכר שצירף התובע לגבי שנת 2014 מלמד כי שכר הברוטו של התובע עמד על סך 43,240 ₪ - לעומת כ – 30,000 ₪ ברוטו לכאורה כאמור בשנת 2012. משמע כי על פניו ועל בסיס הסימוכין מטעם התובע, שכרו דווקא עלה לאורך ציר הזמן ולאחר עריכת ההסכם.
23. **הכנסת התובע במועד הגשת התביעה ואילך:** בתצהירו מסתפק התובע בטענה שהוא שותף בחברה כאמור ומשתכר סך של 15,000 ₪ נטו (ס' 15). בסיכומיו חזר התובע על אותה טענה ממש (ס' 12). גם טענה זו לא עמדה לתובע בחקירה הנגדית. לשאלת בית המשפט, העיד התובע בזו הלשון:

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

"זאת העבודה היחידה שלי, אין לי תלוש מהחברה הזו, אני לא מושך ממנה משכורת [...] אלא מושך בחשבונית כל חודש דמי ניהול [...] אני והשותף שלי מחליטים איזה סכום אני מושך, יש חודשים שמשכתי 15,000 ₪ ויש חודשים שמשכתי 30-40,000 ₪. הכל תלוי ביכולת של החברה לתת לי את השכר כי החברה בשנתיים הראשונות שלה הפסידה כסף" (עמ' 14, ש' 22).

24. המסקנה המתבקשת היא שהתובע לא דייק, לשון המעטה, בטענה הדווקנית לפיה שכרו עומד כיום על סך 15,000 ₪. מסקנה נוספת היא, שהתובע שולט בשיעור "דמי ניהול" אותם הוא מושך מהחברה. התובע לא זימן לעדות את שותפו לחברה, או כל בעל תפקיד אחר בחברה על מנת להניח דעתו של בית המשפט בדבר אופן קביעת שיעור השתכרותו. עוד ציין התובע ש"יש הסכם ביני לבין השותף שלי בו אני מנהל את החברה והוא פחות מתעסק בתפעול של החברה וניהול אנשי מכירות ואני מושך ככל שהחברה יכולה לתת" (עמ' 18, ש' 7). לא הוצגו סימוכין להסכם הנטען אשר לטענת התובע נערך בע"פ, והשותף לא זומן לעדות כאמור.

ולמעלה מכל אלה מודה התובע כי "יש חודשים שמשכתי" 30,000 ₪ וגם 40,000 ₪. התובע לא העמיד בפני בית המשפט כלי כלשהו על מנת למצוא חוקיות בשיעור "דמי הניהול" אותם מושך.

25. ועוד; התובע צירף לעיון בית המשפט דו"חות רווח והפסד לשנים 2015 ו- 2016. נחדד כי אין המדובר בדו"חות החברה אלא בדו"חות המתייחסים לתובע עצמו, המושך לדבריו את דמי הניהול מהחברה ומדווח עליהם כ"עוסק מורשה". הדו"חות אינם חתומים – על ידי התובע או אחר – ואינם אלא פלט מחשב. אין המדובר באישור מטעם רשויות המס.

כבוד השופט בן שלו מבית המשפט לענייני משפחה בבאר שבע, הביע דעתו בנסיבות דומות. ביאורו מקובל עלי ויפה לענייננו על משקל קל וחומר:

"אקדים ואומר, כי אינני סבור שדו"חות הרווח וההפסד שהגיש האב יכולים ללמד, כשלעצמם, על שיעורה המלא והמדויק של הכנסת האב. ראשית הואיל ומדובר במסמכים בלתי מבוקרים על ידי רשויות המס גם אם נחתמו על ידי יועץ מס וגם אם צורפה הצהרתו לרשויות המס לשנת 2016 (במובחן מאישור רשויות המס לרבות גובה ההכנסה)" [הדגשות במקור, א.מ.] (תמ"ש 33878-05-14; תמ"ש 33929-05-14 א. ואח' נ' א., "נבו", מיום 4.10.18).

26. גם אם הייתי מוצאת ממש בסימוכין אלה, אין בהם ללמד את מה שביקש התובע להצביע עליו. התובע ביקש להצביע על העובדה שלא משך דיבידנד מהחברה, ואיני מוצאת קושי לקבל טענה זו. יחד עם זאת עיון בדו"חות מלמד, שבעוד בשנת 2015 עמד הרווח הנקי של התובע ע"ס 123,225 ₪ לכאורה, בשנת 2016 עמד לכאורה הרווח הנקי ("רווח לאחר תאום") ע"ס 336,930 ₪. לשון אחר, בעוד בשנת 2015 הכנסתו החודשית הממוצעת (נטו) של התובע עמדה ע"ס כ 10,300 ₪ לכאורה, בשנת 2016 האמירה לסך של כ 28,000 ₪. לפיכך, גם בתקופה התחומה בין השנים 2015 – 2016 מצביעים הסימוכין על עליה בהכנסות, ולא להיפך.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

27. לסיכום, מכל הטעמים הללו ניכר כי לא עלה בידי התובע להוכיח כי שכרו הנוכחי אכן מסתכם בסך של 15,000 ₪ נטו, ואף לא הוכיח כי סך השתכרותו במועד עריכת ההסכם עמד על 30,000 ₪ נטו. לא עלה אפוא בידי התובע להוכיח שחלה ירידה בהכנסותיו לעומת מועד עריכת ההסכם – גם בהתייחסות מקלה לבחינת ראיות התובע. נדמה עוד כי נתגלו לאורכה של הדרך אותות לכך שהכנסתו של התובע עלתה דווקא.

28. הכנסת התא המשפחתי של התובע: אשתו של התובע עורכת דין בהכשרתה. מחקירת התובע עולה עוד, שאשתו מועסקת מזה מספר שנים על ידי שותפו לחברה, באמצעות חברת נדל"ן בה מחזיק השותף. לטענת התובע אשתו משתכרת "7,500 ₪ עד 9,000 ₪ נטו" (עמ' 20, ש' 10). שוכנעתי שהתובע ואשתו מקיימים תא משפחתי הומוגני ושניהם נושאים בנטל הוצאות המחיה – ולא נטען בפניי אחרת. לטענת התובע, אשתו מפקידה את שכרה לחשבון משלה, וגם היא נושאת בהשבת הלוואות (עמ' 20, ש' 16). אמנם לא הוצגו סימוכין לטענה זו, ולא הוגש תצהיר מטעם האישה, אך אף אם אקבלה ככונה, אין בכך ללמד שהתובע בלבד נושא בעול כלכלת משפחתו, וכאמור, לא נשמע כך מצד התובע. בבחינת יכולתו הכלכלית של התובע לעמוד ברף המזונות, הכנסה נוספת ממנה נהנה התא המשפחתי בשיעור חודשי ממוצע של כ 7,000 ₪ - 8,000 ₪, מהווה תרומה לחוסנו הכלכלי של התובע, בהקשר לסעד המבוקש.

נישואי התובע בשנית ולידת בנו

29. כעקרון, וכתפיסה שיפוטית, איני סבורה כי נישואיו של הורה מחדש והרחבת משפחתו היא בבחינת שינוי מהותי אותו לא צפו בעלי דין במועד החתימה על הסכם. סבורני כי בהפעלת שיקול דעתו של בית המשפט, עליו לראות לנגד עיניו שאיפה לשיקום חייהם של הצדדים הניצים לאחר פירוק התא המשפחתי. לכאורה מתבקש מאליו כי יצירת תא משפחתי חדש, על אף מורכבותה, היא בבחינת שאיפה טבעית אותה יש לייחס לכל אחד מן הצדדים ואין לראות בה משום שינוי נסיבות בלתי צפוי הנוחת כרעם ביום בהיר לעיניו המשתוממות של הזולת.

מקובלים עלי בהקשר זה דברי חברתי כב' השופטת, ס.ג. אייזנברג, כי "הנישואין מחדש והולדת ילדה נוספת הינם בגדר נסיבה צפויה. עת בני זוג נפרדים, לא מן הנמנע כי יינשאו בשנית ויביאו ילדים נוספים לעולם" (תמ"ש (חי') 29910-10-13 ש' ד' נ' י' ד', "נבו", 9.8.2016).

30. מאידך גיסא, הכירו בתי המשפט באופן עקרוני בלידת ילד חדש לאב החב במזונות, כשינוי נסיבות מהותי (ע"א 552/87 ורד נ' ורד, פ"ד מב(3) 599). כך במישור העקרוני. ויחד עם זאת במישור המעשי עילה זו אינה ניצבת לבדה, ותהווה משום שינוי נסיבות אך במידה ותתלווה אליה, ובעקבותיה, הרעה משמעותית במצבו הכלכלי של האב (ע"א 5478/93 כרמי נ' כרמי, "נבו", מיום 12.12.1994). אכן, ממושכלות ראשוניים הוא כי "אין לצאת מנקודת הנחה, כי כל שינוי בהרכב המשפחתי החדש, יש בו אוטומטית כדי להשליך על סכום המזונות" (ע"א 381/86 אבין נ' אבין, "נבו").

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

לפיכך, אין בעצם העובדה כי באה על התובע ברכה ומשפחתו התרחבה כדי להוות שינוי נסיבות מהותי. נקודת המשען היא אפוא התוצאות הכלכליות של הרחבת משפחתו של האב.

תמונת המצב הכלכלית של התובע

31. לאחר שמיעת הצדדים ועיון בכלל טענותיהם, לא שוכנעתי שמצבו הכלכלי הנוטען של האב הוא פועל יוצא של הרחבת משפחתו או של לידת בנו, והתובע לא הוכיח קשר סיבתי כגון זה. הסימוכין מטעם התובע מלמדים, כמו גם העולה מחקירתו הנגדית, כי מצבו הכלכלי הנוטען הוא פועל יוצא של השקעות עסקיות, גם אם ניתן להניח שמצא לנכון ליטול חלק מן ההלוואות או למזגן וכד', על מנת לשפר מצבו הכלכלי לשם התנהלות שוטפת.

32. בטרם נפנה לבירור טענות התובע לגופן, יובהר ויודגש כי אין בקביעה זו על מנת למצוא רבב בהתנהלות הכלכלית של התובע. פלוני הפונה לעיסוק בהשקעות או יזמות מכל סוג, נוטל סיכונים כלכליים ופונה להשקעות אשר ספק אם תתבררנה ככדאיות בערבו של יום. הדעת נותנת כי לצד הצלחה יחוה פלוני אף שורה של מפלות. איני סבורה, ואף לא נטען בפניי, כי יש לייחס את מצבו הכלכלי הנוטען של התובע לרהבתנות או פזרנות, או שמא קלות דעת בהתנהלותו הכספית. ענייננו אפוא בבחינת הזיקה בין הרחבת משפחתו של התובע לבין מצבו הכלכלי הנוטען.

ההלוואות הנוטענות

33. לטענת התובע תלויות עומדות לחובתו ההלוואות בסכומי עתק. בכתב התביעה ובתצהירו, העמיד התובע את סך חובותיו על 400,000 ₪ ואת ההחזר החודשי הכולל להשבת ההלוואות הנוטענות על סך של 7,700 ₪ (ס' 11 לתצהירו). בחקירתו הנגדית ציין התובע כי ממועד הגשת התביעה "הוחזרו מאז **תשלומים לבנקים**" (עמ' 9, ש' 9), משמע וכמתבקש מאליו, כי חלוף הזמן למן הגשת התביעה ותשלום ההחזרים החודשיים אמור להעמיד את שיעור החובות הנוכחי על שיעור נמוך יותר. יחד עם זאת, בסיכומיו העמיד את סך כל חובותיו על שיעור זהה, כמו גם את שיעור ההחזר החודשי (ס' 8).

34. נעמוד על ההלוואות הנוטענות, על בסיס סיכומי התובע (ס' 12 לסיכומיו), ומנגד על תשובותיו של התובע בחקירתו הנגדית. התרשמתי שהתובע לא יצא מגדרו על מנת להניח הסברים בהירים שיהיה בהם לשכנע את בית המשפט כי מצבו הכלכלי ו/או מצבת ההלוואות הם תולדה של מצוקה או דוחק שמקורם העיקרי הוא הרחבת המשפחה. התובע התקשה לדייק ולאפיין את ההלוואות ומועדן, ולקשור ביניהן לבין הרחבת משפחתו באופן שיניח את הדעת.

א. **בנק לאומי** : לטענת התובע מדובר בהלוואות בסך כולל של כ – 175,000 ₪ ובהחזר חודשי בסך 3,410 ₪. כמו כן, טוען ליתרת החובה בחשבון העו"ש בשיעור 38,000 ₪. עיון בפירוט מטעם בנק לאומי (נס' ה' לכתב התביעה) אינו מלמד מתי ניטלה ההלוואה. התובע לא ידע להשיב על כך בחקירתו (עמ' 9, ש' 26). לדבריו "עשיתי 2 גלגולים של ההלוואה" (שם). מטרת ההלוואה היתה לדבריו "לכסות מינוס ולהמשיך לשלם הלוואות, מינוס שלי בזמנו היה 31,000 ₪" (שם, ש' 30).

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-05-50245 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

אין בידי לקבל את הסבריו של התובע, שיתכן ונכונים – אך אינם מספיקים. מעבר לכך שמועד נטילת ההלוואה אינו ידוע, הסבריו הופכים מעגליים היכן שלא ידועה מהות אותן הלוואות קודמות, אשר ההלוואה הנוכחית נועדה "להמשיך לשלם", כמו גם "גלגולה" הקודם של ההלוואה. חוסר הבהירות מתגבר עוד נוכח טענת התובע שסכום ההלוואה המקורי היה 250,000 ₪ (עמ' 9, ש' 26) בעוד יתרת החובה, לטענתו, עמדה בעת ההיא על סך 31,000 ₪ בלבד.

ב. **"מימון ישיר"** : התובע טוען להלוואות בסך כולל של 45,000 ₪ בהחזר חודשי בסך 1,200 ₪. בחקירתו העיד כי אינו זוכר מתי ניטלו (עמ' 10, ש' 18), אך מודה כי **"רוב ההלוואה סולקה, אני מניח שנשאר באזור 9,000 ₪"** (עמ' 10, ש' 29). במקום אחר מציין כי **"נותרו לי תשלומים עד 10.11.19"** (עמ' 11, ש' 14). אמנם לטענת התובע קיימת הלוואה נוספת ל"מימון ישיר" בסך 50,000 ₪ אותה נטל **"על חשבון אובליגו"** (עמ' 11, ש' 17), אלא שנטענו הדברים כלאחר יד וללא סימוכין. יוצא אפוא כי לא הוכחה זיקה בין הלוואה זו לבין השינויים האישיים בחייו של התובע.

ג. **בנק הפועלים** : התובע טוען להלוואות בסך 112,000 ₪, ולהחזר חודשי בסך 1,900 ₪. עולה כי הלוואה זו ניטלה לשם רכישת רכבו של התובע, המשועבד כמקובל כנגד ההלוואה (עמ' 12, ש' 8 ואילך). ההלוואה ניטלה לפני לידת הקטין (1/2015) הואיל ולדברי התובע הפך אותה עת לעצמאי, השיב את הרכב למקום עבודתו הקודם ונוזקק לרכב (שם). לפיכך אין זיקה בין הלוואה זו לבין השינויים המשפחתיים שהתרחשו על התובע, אף לא לשיטתו.

ד. **בנק איגוד** : לטענת התובע בחקירתו "סכום ההלוואה 32,500 ₪ מיום 9.11.14" (עמ' 12, ש' 18). לאמור כי ניטלה כשנתיים טרם לידת הקטין. לטענת התובע ניטלה כי **"ניסיתי לכסות את המינוס שוב בבנק לאומי"** (שם, ש' 20). בשים לב לטענתו כי מטרת ההלוואה מבנק לאומי (בסך 250,000 ₪) היתה לכסות יתרת חובה, ולעמימות סביב הלוואה זו, התובע לא הציג רצף קוהרנטי שיאפשר את אישוש טענותיו.

ה. **כרטיסי אשראי חוץ בנקאיים** : התובע טוען להתחייבויות בסך 47,000 ₪. מוכנה אני לקבל, מבלי שהוכח הדבר, כי קיימת זיקה בין שימוש נרחב בכרטיסי חיוב לבין עול המחיה, אך זה האחרון הוא תולדה של נסיבות כלכליות שאין לייחס לנישואיו וללידת בנו של התובע בלבד. יתירה מכך, לדברי התובע עצמו, חיובים בסך 21,168 ₪ (מיום 10.4.17) ובסך 28,062 ₪ (מיום 10.5.17), הם בגין תשלום מע"מ (עמ' 20, ש' 18 ואילך) ובבחינת חיובים עסקיים מובהקים שאינם לצרכי המחיה במובנם הצר.

35. המסקנה המתבקשת מן הדברים היא כי מצבת ההלוואות הנוכחית הינה ברובה פועל יוצא של השקעות עסקיות – וכאמור, אין בכך גנאי.

זו גם המסקנה המתבקשת מעדות התובע. התובע העיד כי לפני שפתח את החברה הנוכחית עם השותף (ב 2016), פעל כעוסק מורשה - **"היה לי תיק ניכויים והעסקתי עובדים"**. הוא יצא לדרך עצמאית והקים עסק בשם "XXXXXXXXXX": **"פתחתי מוקד מכירות עם 2 שותפים סוכני ביטוח מאוד מוכרים בXXXXX ולקחתי הלוואות כדי לקנות ציוד וכו', אחרי 6 חודשים נגמר לי הכסף והם לא היו מוכנים**

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

להמשיך" (עמ' 19, ש' 13). עוד מציין כי השקיע באותה שותפות כ - 70,000 ₪. לאחר ניסיון זה הכיר את שותפו הנוכחי אשר לדברי התובע "עזר לי ואמר בוא נפתח חברה" (עמ' 19, ש' 16). החברה נפתחה לדבריו בשנת 2016 – "אני נכנסתי כ-50% בחברה [...] הבאתי בערך 40,000 ₪ לרכישת ציוד וכו'" (עמ' 16, ש' 9 ואילך). התובע אינו עומד על מקור השקעה זו, ומוסיף עוד ש"כשפתחנו את החברה פתחנו חשבון בנק משותף בלאומי, לקחנו שם הלוואות כדי להקים את החברה [...] יש לי עוד הלוואות שקשורות לעסק ולא לחיים הפרטיים שלי" (שם, 20).

36. העולה מדבריו הוא כי גם אם נקבל ללא סייג את מצבת החובות הנוכחית אותה מייחס לעצמו התובע, לא עלה בידי התובע להצביע על זיקה בין נסיבות אלה לבין הרחבת משפחתו. דבריו של התובע מתיישבים יותר עם ההנחה, שלא נשללה בסימוכי התובע, כי המצב הנוכחי הוא תולדה של השקעות עסקיות אשר לא הניבו פרי כמצופה.

נזכיר עוד בהקשר זה את דברי ב"כ התובע: "הוא פנה לאפיק אחר בעטיו הוא נאלץ ליטול הלוואות שמפורטות והמסמכים המצורפים לכתב התביעה מעידות על הלוואות בסך מאות אלפי שקלים שנטל מרשי גם למחירתו השוטפת בגלל ההשקעות שעשה וגם לצורך הקמת העסק שהוא למעשה מנהל היום" (עמ' 2, ש' 7).

37. על כך נוסף שחרף שיעור החובות ושלל הנושים עליהם עומד התובע, התובע לא הצביע על הליכים משפטיים ו/או הליכי גבייה ו/או התראות בגין אף לא אחת מן ההלוואות או החובות המתוארים – שלא נולדו אך לאחרונה אלא רובצים על התובע מזה זמן. גם לא נטען כי הוטלו עיקולים או הגבלות כלשהן בגין חובות נטענים אלה (למעט שיעבוד הרכב כנגד ההלוואה לשם רכישתו). יש בכך אינדיקציה לכך שנושיו של התובע מאמינים שכספם מובטח והתובע הניח דעתם כי ביכולתו לעמוד בהתחייבויותיו.

38. לסיכום, חסרון הכיס אותו מייחס התובע להשבת הלוואות אינו נובע באופן ישיר מהרחבת משפחתו. אין לכחד כי נטל השבת ההלוואות משפיע על הוצאתו הפנויה לשם ניהול משק הבית, וכשם שמתרחש במשקי-בית רבים לעיתים קצרה השמיכה הכלכלית מלכסות ונדרש לכסות טפח ולגלות טפחיים, ללוות מימין על מנת לסלק משמאל בשלל מוצרי מימון. אך כאמור, לא הוכחה זיקה ישירה בין חסרון הכיס בגין השבת הלוואות לבין הרחבת המשפחה, בשים לב להכנסה הכוללת של התא המשפחתי שהקים התובע.

ההוצאות הנטענות בהן נושא התובע

39. דמי שכירות והוצאות מדור : לטענתו נושא בדמי שכירות "בסך של 5,000 ₪, אשר אינם כוללים את הוצאות אחזקת הבית בסך של כ - 3,000 ₪ בחודש" (ס' 11 לסיכומיו). לדבריו נושא עוד בעלות גן ילדים עבור בנו בסך של 3,000 ₪ בחודש. במעמד הצדדים, ביום 4.12.17, עובר לדיון ההוכחות, ציינה ב"כ התובע כי "הוא גר בשכירות עם רעייתו ובנו [...] עלות השכירות הינה 4,000 ₪, הסכם השכירות צורף לכתב התביעה" (עמ' 2, ש' 14). דא עקא שהסכם השכירות לא צורף לכתב התביעה, כמו גם סימוכין להוצאות אחזקת הבית – למעט שוברי תשלום ספורדיים עבור חשבון החשמל.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

יוצא אפוא שהתובע העלה לחלל האוויר שיעור הוצאות כלאחר יד וללא עקביות. לא ניתן לקבוע כל ממצא בהקשר לדמי השכירות בהם נושא התובע. הוא הדין לגבי שיעור הוצאות "אחזקת הבית" בשיעור 3,000 ₪ שאינו נתמך בסימוכין כלשהם. בסיכומיו מפנה התובע ל"פירוט תנועות חשבון לשנת 2017", אך לא צרפם לסיכומים. לעיני בית המשפט מונח דף חשבון חלקי לחודשים אפריל-מאי 2017, שאינו שופך אור על טענות אלה. יחד עם זאת, אין מניעה להניח כי דמי השכירות והוצאות אחזקת המדור הכרוכים בכלכלת התא המשפחתי של התובע, אינם רחוקים מן הנטען על ידיו.

40. על בסיס כל שנקבע לעיל, איני מוצאת שיש בהוצאות אלה או בשיעורן בבחינת חריג, או שמא שינוי נסיבות מהותי שאת טיבו לא יכול היה התובע לצפות – כל שכן נוכח קביעתי לעיל כי התובע ואשתו גם יחד נוטלים חלק בכלכלת ביתם ומשפחתם.

כמו כן, ובכך העיקר - בהתייחס לצורך בשכירת דירה והוצאות אחזקת מדור, איני סבורה כי אילולא היה נושא התובע מחדש ומרחיב משפחתו, היה נושא בהוצאות מדור ואחזקת מדור פחותים באופן משמעותי, אם בכלל, מהשיעור בו הוא נושא לטענתו היום בגין הוצאות אלה.

41. **עלות גן הילדים עבור בנו של התובע** : התובע הציג סימוכין לתשלום חודשי בסך 3,000 ₪ לגן הילדים. יחד עם זאת אין לבחון הוצאה זו במנותק מהכנסת התא המשפחתי של התובע כאמור. המדובר בהוצאה הכרוכה בהרחבת המשפחה אך תואמת את רמת השתכרות התובע ואשתו. אוסיף על כך כי בחירת גן הילדים היא בחירה אוטונומית של התובע ואשתו וחזקה עליהם שעושים בחירותיהם הכלכליות באופן מושכל. ועל כך אוסיף כי בנו של התובע עבר את גיל שנתיים ובקרוב יהא זכאי ליהנות מסבסוד עלות גן עירוני על פי דין.

עליית שכרה של הנתבעת

42. לטענת הנתבעת בתצהירה (סומן 1/), פוטרה מעבודתה ביום 31.8.16 והטענה נתמכת במכתב פיטורין (נס' ה'). מחודש 9/2016 ועד חודש 2/2017, אז ילדה את בתה הצעירה, זכתה לקצבת אבטלה באופן חלקי ובסך ממוצע של כ-4,700 ₪ – 5,000 ₪. טענה זו נתמכת באישורי המל"ל (נס' א'). לאחר לידת בתה הנתבעת לא עבדה עד לחודש 8.10.17 – אז התחילה עבודתה בחברת "XXXXXXXX" (להלן – "המעסיק") במשרה מלאה. לבקשת התובע, צרפה הנתבעת לאחר מועד ההוכחות את הסכם העבודה בינה לבין המעסיק. עולה כי הנתבעת מועסקת כאשת מכירות בעתודה ניהולית לקראת ניהול סניף של המעסיק. הנתבעת זוכה לשכר בסיס בסך 7,000 ₪ (ברוטו) וכן לעמלת מכירות בשיעור 1%. תלושי השכר שצרפה לתצהירה מלמדים ששכר הנטו של הנתבעת, המורכב משכר הבסיס והן מעמלות ופרמיות שונות (ושתייהן אינן קבועות) עומד על סך ממוצע של כ-7,000 ₪ נטו. הנתבעת זוכה עוד מן המעסיק לשווי רכב בסך של 2,780 ₪ ושווי סלולרי בסך 110 ₪.

43. התובע לא הציג סימוכין לגובה שכרה של הנתבעת במועד עריכת ההסכם. לדברי הנתבעת עמד שכרה דאז על סך כ-6,000 ₪ נטו, ואף החזיקה רכב (עמ' 21, ש' 3). לדבריה משתכרת היום כ-6,900 ₪ – 7,000 ₪. דבריה אלה מתיישבים עם הסימוכין שלפני. את תלושי השכר לחודש 12/2017, המלמד על שכר בסך 7,598 ₪ (נטו) הסבירה הנתבעת בכך שחודש 12/2018 הוא החודש בו היקף המכירות בתחום

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

עיסוקה הוא הגבוה ביותר. הסבר זה, כיתר עדותה, מקובלים עלי. בתוך כך לא מצאתי התכלית בחקירתה הנגדית, בדרישה שתקריא מתוך תלושי השכר המונחים בפני בית המשפט והצדדים, כמו גם הצורך לחשב היקף הכנסת המעסיק מהמכירות אותן בצעה הנתבעת שעה שאין חולק כי חלקה ממכירות אלה אינו עולה על 1% (לאחר הפחתת המע"מ מסך המכירות).

44. איני מקבלת את טענת התובע לפיה הנתבעת משתכרת סך של 12,000 ₪ - 13,000 ₪ נטו. התובע ביקש לראות בהעמדת שווי רכב ושווי סלולרי להן זוכה הנתבעת בסך כולל של כ- 3,000 ₪, כחלק משכרה נטו. אין בידי לקבל טענה זו בנסיבות העניין. ראשית, גם לשיטת התובע, חישוב גס יביא את שיעור השכר ל- 11,000 ₪ - בדוחק. שנית, וזה העיקר, הנתבעת היא גם לשתי קטינות ועובדת במשרה מלאה, ולא הוכח שהרכב משמש אותה כמותרות. אלמלא היתה זוכה להטבה זו, יש להניח כי הוצאה זו היתה נופלת על כתפיה. הנתבעת הצהירה שאין בבעלותה כלי רכב, ולא נסתרה.

45. מקובלת גם טענת הנתבעת שאין לה כל הכנסה מעיסוק או הון אחר (עמ' 25, ש' 30), ואין בבעלותה נכס מקרקעין. אני דוחה את טענת התובע לפיה הנתבעת "מכינה עוגות ומאפים ומוכרת אותם ביריד אוכל" (עמ' 25, ש' 26) ולא הונח בפני קצה ראיה לטענה זו, שנטענה כלאחר יד.

46. לסיכום, אני דוחה את הטענה כי שכרה של הנתבעת עלה באופן שיש בו שינוי נסיבות, גם לנוכח נטל ההוכחה המקל שעל כתפי התובע. התובע לא הוכיח את שיעור שכרה של הנתבעת במועד עריכת ההסכם, ולא נסתרה טענת הנתבעת כי זה עמד על כ- 6,000 ₪ נטו. בהינתן כי שכרה הממוצע של הנתבעת כיום הוא כ- 7,000 ₪ נטו, וגם אם מעט למעלה מכך, אין בכך לבשר על שינוי נסיבות.

אורח החיים המשופר של הנתבעת

47. טענת התובע כי הנתבעת מנהלת אורח חיים נהנתני ומנקר עיניים - אינה מקובלת. אין בסיס לטענת התובע לפיה הנתבעת ובעלה טסים לחו"ל 5-6 פעמים מידי שנה. לבקשת התובע המציאה הנתבעת תעודת בירור פרטים על נוסע, ממנה עולה כי מחודש 5/2017 ועד חודש 8/2018 יצאה הנתבעת את הארץ 3 פעמים. הדברים מתיישבים עם תשובותיה בחקירה כי היא יוצאת לחו"ל "בערך פעמיים בשנה. משהו כזה" (עמ' 26, ש' 25). מקובלים עלי גם הסבריה של הנתבעת בחקירתה כי בחג הפסח נסעה המשפחה לכרתים לכבוד יום הולדתו של אביה, ושהיא שלמה את עלות נסיעת הקטינה (שם, ש' 31). עוד ספרה שבחודש אפריל נסעה לחופשת סקי עם בעלה ואביה (עמ' 27, ש' 3). מצאתי אפוא את עדותה של הנתבעת מהימנה ועקבית וניכרת בה אמת. בנסיבות העניין לא מצאתי חריג באורח חייה, כל שכן משכפי הנראה מצויה הפרוטה בכיסי בעלה ואין בכך רבב. מקל וחומר כי אין בסיס לתיאורי העושר המופלג ממנו נהנית לכאורה הנתבעת.

הירידה בהוצאות המדור עבור הקטינה

48. בסוגיה זו מצאתי משקל בטענות התובע. לדברי הנתבעת, במועד עריכת ההסכם השתכרה כאמור "בערך 6,000" (עמ' 21, ש' 2). מתוך הכנסה זו נדרשה לתשלום שכר דירה בסך 2,700 ₪ (שם, ש' 8).

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

בנוסף העריכה את הוצאות המחיה נכון לאותה עת בסך של 4,000 ₪ - הוצאות בהן לא יכולה היתה לעמוד אילולא סיוע כלכלי מצד הוריה:
"ת. נכון, שילמתי מה שיכולתי והשאר ההורים שלי עזרו לי, הם שלמו אז חשמל, עזרו לי עם המזון, טיטולים" (עמ' 21, ש' 11).

מצב הדברים הנוכחי שונה בתכלית. כך הנתבעת בחקירתה:

"ש. את משלמת שכירות בבית?

ת. לא.

ש. למה לא?

ת. כי הדירה על שם בעלי.

ש. ובבעלותו?

ת. כן.

ש. את לא משלמת לבעלת שכירות?

ת. לא. הוא משלם עלינו הכל, פתח לנו את הדלת. מבחינת שכירות כמובן". (עמ' 24, ש' 10 ואילך).

49. ניכר לעין כי בעוד במעמד אישור ההסכם נדרשה הנתבעת לתשלום שכר דירה בסכום משמעותי בסך 2,700 ₪, הרי כי הוצאה זו עברה מן העולם. יתירה מכך, התובעת העמידה את הוצאות הבית והמחיה על סך של 4,000 ₪ - הוצאה בה לדבריה לא יכולה היתה לעמוד. גם נטל כלכלי זה עבר מן העולם, כעת משעה שהבעל נושא אף בהוצאות אחזקת המדור (והנתבעת לא טענה כי נושאת בהוצאות אלה). על אלה נוסיף שבעוד הנתבעת זוכה כיום לרכב ממקום עבודתה, במועד עריכת ההסכם החזיקה רכב ונשאה בעלות אחזקתו (עמ' 21, ש' 17).

50. מכל אלה למד בית המשפט על שינוי נסיבות שיש בו ממש ואינו עניין של מה בכך. בהינתן ההקלה בנטל הראיה שעל כתפי התובע, שוכנעתי כי עלה בידיו להצביע על שינוי נסיבות שיש בו להכניסו אל הטרקלין, ולהצדיק בחינת הנסיבות כולן אף על בסיס האדנים שהונחו בבע"מ 919/15 – בכפוף לבחינת תום ליבו של התובע.

בחינת תום הלב

51. אומר כבר כעת כי מצאתי שיש בהתנהלות המשיב משום העדר תום לב, ואף על פי כן לא מצאתי לנכון לחסום את דרכו של התובע, ולהימנע מהמשך בירור הנסיבות.

כעת, לאחר בירור טענותיו העובדתיות של התובע, שוכנעתי שנפל רבב בהגשת התביעה ובאופן ניהולה. לאחר שמיעת הראיות, שוכנע בית המשפט שהתובע אינו "במצב כלכלי קשה" (ס' 12 לתביעה), וכי לא הונח בסיס לטענה לפיה התובע "בקושי עובר את החודש" לדברי באת כוחו (עמ' 8, ש' 17). מצופה היה כי טענות כגון אלה, גם אם תידחנה בערבו של יום, תיתמכנה במסד ראייתי של ממש אותו יכול היה התובע להעמיד ללא כל קושי, אך נמנע מלעשות כן מסיבותיו הוא. מהסימוכין שכן הוצגו בפניי, לא מצאתי בסיס לטענות מרחיקות לכת כגון אלה.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

52. בית המשפט לא שוכנע מטענות התובע, לפיהן אין בידי העמיד ראיות על הכנסתו, כשכיר, בשנת 2012 – מועד עריכת ההסכם.
- ראשית**, לא חלף די זמן על מנת להעמיד ראיות כגון אלה בחזקה כי אין בנמצא יותר.
- שנית**, אין בטענת התובע לפיה החברה בה הועסק אינה פעילה יותר או מצויה בפירוק (עמ' 14, ש' 4), כדי להצדיק העדר סימוכין לעניין זה. נזכיר בהקשר זה, כי התובע שימש כמנהל מכירות ולאחר מכן כמנכ"ל אותה החברה (עמ' 14, ש' 8). את הכנסתו כשכיר נכון למועד עריכת ההסכם יכול היה התובע להוכיח, ולו בקירוב, בשלל סימוכין אחרים – אם רק רצה בכך.
53. הוא הדין בהקשר להכנסתו הנוכחית. צורמת לעין העובדה כי אף ביודעו ששכרו דרוש הוכחה בהיותו שותף בחברה, אשר מושך "דמי ניהול" כעוסק מורשה, התובע לא יצא מגדרו על מנת להניח טענות בהירות וברורות לעיני בית המשפט. בכל הכבוד, המצאת פלט מחשב המייצג דו"ח רווח והפסד לשנים 2015-2016 אינה מצביעה על פעלתנות יתר מצד זה הנושא בנטל ההוכחה. נזכיר כי התובע הוא שותף בחברה, ולכאורה יכול היה בלחיצת כפתור להעמיד לעיני בית המשפט תמונה ברורה מעט יותר – ולו בהקשר להמצאת מסמכים רלוונטיים. כאמור, התובע לא מצא לנכון לזמן בעל תפקיד מהחברה, רואה החשבון או את שותפו על מנת לעמוד על היקף השתכרותו. ודוק – התובע הודה בפה מלא כי הוא ושותפו שולטים באופן מלא בשיעור "דמי הניהול" אותם מושך התובע מהחברה: **"אני והשותף שלי מחליטים איזה סכום אני מושך"** (עמ' 14, ש' 25).
54. והוא הדין בהקשר למצבת ההלוואות, בעניינה התגלה פער בין הפירוט הדווקני של ההלוואות בתצהיר התובע לבין העדר פרטים בסיסיים בהקשר להלוואות, מועד נטילתן והסיבה לנטילתן. רק בחקירתו הנגדית נראות התובע לשפוך אור ולספק פרטים כזית בהקשר להלוואות אלה.
55. בכך מוצא בית המשפט, מעבר לדחיית טענות התובע בהקשר זה, כי התובע גזר על בית המשפט טרחא מיותרת וכפה עליו ניהול הליך ארוך, ומבלי להעמיד בפני בית המשפט סימוכין בסיסיים לבחינת טענותיו – סימוכין שאמורים להיות בידי לצד טרחא סבירה לכל הדעות בנסיבות העניין. התובע נהג אפוא כמי שמגלה טפח ומכסה טפחיים, וניכר שמיאן לפרט את רכיבי הכנסתו הנוכחית, לצד ערפול הכנסותיו בעבר. סיבותיו של התובע, כאמור, שמורות עמו.
- ראו עוד:
- בהקשר לחוסר בהצגת התמונה הכלכלית מצד תובע עצמאי: **תלה"מ 59748-01-18 פלוני נ' פלונית**, ס' 22 לפסק הדין ("נבו", מיום 26.11.2018).
- בהקשר לאי-חשיפת תמונה כלכלית מלאה מצד התובע כהעדר תום לב בהקשר לתביעה להפחתת מזונות על רקע בע"מ 919/15: **עמ"ש (חי') 53288-03-18 פלוני נ' פלונית**, ס' 28-28 לפסק הדין, ("נבו", מיום 13.11.18)
56. כשם שנאמר לעיל, בהעמידי את שינוי הנסיבות בענייננו אל מול התנהלות התובע, לא מצאתי לנכון בנסיבות העניין לחסום דרכו של התובע לעיון בנסיבות בהתאם לבע"מ 919/15. אך אין בכך להמעיס מהעדר תום הלב ובית המשפט יעניק לו המשקל הראוי בהמשך ההכרעה. פתוחה אפוא הדרך לבחינת נסיבות העניין על רקע בע"מ 919/15.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 17-05-50245 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

מבט על נסיבות העניין בהתאם לבע"מ 919/15

57. בית המשפט העליון הניח בשלהי פסק דינו את שינוי ההלכה בקליפת אגוז, בזו הלשון:
"בגילאי 6-15 חבים שני ההורים באופן שווה במזונות ילדיהם מדין צדקה, תוך שהחלוקה ביניהם תקבע על פי יכולותיהם הכלכליות היחסיות מכלל המקורות העומדים לרשותם, לרבות שכר עבודה, בנתון לחלוקת המשמורת הפיזית בפועל, ובשים לב למכלול נסיבות המקרה".

זמני השהייה

58. כשם שפתחנו עמו, התובע לא העמיד את חלוקת זמני השהייה כעילה לתביעתו, וכשם שנקבע לעיל, זמני השהות בין התובע לבין הקטינה אינם מגיעים כדי מאמץ כלכלי בעל נפקות משפטית. הצדדים השכילו להסדיר במסגרת הליך זה את חלוקת זמני השהייה ונאמר הדבר לזכותם.

היכולת הכלכלית

59. בהקשר ליכולת הכלכלית של הצדדים כפי שהוצגה בפניי, הרי שגם לשיטתו של התובע, שכרו במונחי נטו, שעומד לטענתו על סך 15,000 ₪, כפול משכרה של הנתבעת, אשר הועמד לעיל לאחר עיון ודיון על סך של כ- 7,000 ₪ נטו. הארכנו לעיל בדבר ההכבדה לה גרם התובע בהקשר לשיעור הכנסתו הנוכחי, ולא ניתן לקבוע ממצא עובדתי או לקבל את שיעור ההכנסה אותו מייחס לעצמו. בית המשפט מצא בהכבדה זו משום מחדל שאינו בתום לב. בנסיבות אלה, על אף שיקול הדעת הרחב, מוצא בית המשפט שלא לייחס משקל לשכרה של הנתבעת. להשלמת התמונה יצוין כי לא הוכח בפניי כי מי מן הצדדים הוא בעלים של נכס מקרקעין או מיטלטלין שיש בהם חריג.

מכלול נסיבות המקרה

60. בהביט בית המשפט לעבר סיפור המעשה השזור בנסיבות המקרה ממבט-על ודרך המנסרה שהניח פסק הדין בבע"מ 919/15, סבורני כי נסיבות המקרה מצדיקות הפחתה מדודה בשיעור המזונות.

61. הצדדים שניהם שקמו את חייהם לאחר פרידתם. האב נישא מחדש, הוא ואשתו הביאו ילד לעולם ועמלים לפרנסת התא המשפחתי. בית המשפט ראה לנגד עיניו מי שבחר בדרך עצמאית, נטולת ודאות וכרוכה במידה נחוצה של אורח רוח. כשם שידע הצלחות, ידע אף מפלות אשר עלות כלכלית ממשית בצידה. בית המשפט התרשם כאמור כי על אף שעול השבת ההלוואות הוא מכביד, עולה בידיו של האב ואשתו לעמוד בו לצד כלכלת התא המשפחתי. העובדה כי חובות אלה לא גררו הליכים משפטיים או מבצעיים ולא הביאו את האב לחדלות פירעון, היא נקודת זכות לאב ואף מעידה על חוסנו הכלכלי.

62. מן העבר השני ניצבת האם, אשר שקמה אף היא את חייה באופן מעורר הערכה. בהיותה ההורה הנושא באחריות ההורית, הביא הדבר לשיפור ניכר גם ברמת החיים ואורחות חייה של הקטינה. הפער בין נסיבות חייה לעת עריכת ההסכם לבין נסיבות חייה הנוכחיות הוא ניכר ובולט. כשם שמנינו לעיל, בעת

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

ההיא נשאה הנתבעת בשכר דירה בסך 2,700 ₪ החזיקה רכב ונדרשה להוצאות מחיה אותן העמידה על סך 4,000 ₪, בהן עמדה בסיוע הוריה. הנה כי כן, חלק הארי מן העול הכלכלי ששחבה האם על גבה באופן מעורר כבוד בעת עריכת ההסכם ולאחריו, היה ואיננו. סבורני כי לאור מכלול נסיבות המקרה העומדות לבחינת בית המשפט, הצדק מחייב להכיר בעובדה זו באופן שיחלחל גם לעברו של האב הנושא בעול המזונות.

בחינת שיעור ההפחתה הראוי

63. כזכור, סך המזונות הנקוב בהסכם, בסך 3,000 ₪, כולל "מזור, כלכלה, ביגוד והנעלה". לכאורה בלבד, אפשר להעמיד את שיעור שכר הדירה בו נשאה הנתבעת לעת עריכת ההסכם (2,700 ₪) ולגזור ממנו את חלקה של הקטינה בשיעור 30%, ובסך 810 ₪. אלא שלא ניתן לקבוע ממצא על פיו זהו התחשיב אותו ראו הצדדים לנגד עיניהם בהסכמתם על שיעור המזונות הנקוב בהסכם. מי מן הצדדים לא טען לעניין זה, שלא מצא דרכו לשלב ההוכחות. כאמור, הסכם גירושין כולל הוא פרי איזון רצונות ואינטרסים ממינים וזנים שונים, ובידוד רכיב המזונות, או המדור, מיתר רכיבי ההסכם הוא מלאכותי – כל עוד לא הוכח אחרת. לפיכך, לשם אומדן שיעור המזונות הראוי, שיעור זה ישמש את בית המשפט כרף העליון של שיעור ההפחתה.

64. לצד זאת, ובבואנו לבסס את הרף התחתון לשיעור ההפחתה, ניצבים חוסנו של ההסכם ואינטרס ההסתמכות של האם לצד טובת הקטינה. הנתבעת היתה ועודנה הנושאת בעול גידולה וטיפולו של הקטינה. היא המשלחת אותה בבוקר ומשכיבה אותה במיטה בערב היום. הקטינה אינה זוכה לזכויות מתוקף נישואי אמה. היא אינה יורשת של הבעל על פי דין. סיפוק צרכיה והעליה ברמת חייה היא נגזרת של העלייה ברמת חייה של האם, אשר זו בעצמה תוצאה הנובעת מזוגיות האם. המקור לשיפור ברמת חיי הקטינה והדאגה לצרכיה מצד הבעל, היא אפוא בבחינת "אהבה תלויה בדבר". חלילה לבית המשפט מלהעמיד ספק בכנות הקשר בין הנתבעת לבין בעלה, אך בית המשפט אינו רשאי להפקיד ולתלות את סיפוק צרכי הקטינה בטיב יחסיה של הנתבעת עם בן זוגה. הנחת מוצא זו יש לייחס גם לאם, כמו גם את ההסתמכותה על סכום המזונות הנקוב בהסכם על פיו ניהלה את חייה, ויש להניח כי בקשה להוסיף ולהסתמך עליו אף בהיותה נשואה, ואפשר שעל אף היותה נשואה למי שאינו אבי הקטינה. בקליפת אגוז, בבחינת שיעור ההפחתה הראוי, על בית המשפט להבטיח סיפוק צרכיה של הקטינה ללא תנאי.

פַּל אֶהְבָּה שֶׁהִיא תְּלוּיָה בְּדָבָר, בְּטֵל דָּבָר, בְּטֵלָה אֶהְבָּה. וְשֶׁאִינָה תְּלוּיָה בְּדָבָר, אִינָה בְּטֵלָה לְעוֹלָם.
(מסכת אבות, ה טז').

מן הכלל אל הפרט

65. לאחר ששקל בית המשפט את נסיבות העניין והפך בהן לפני ולפנים, נמצא לנכון להעמיד את סכום ההפחתה על שיעור של 650 ₪.

בית משפט לענייני משפחה בחיפה

תלה"מ 50245-05-17 ב.ח ואח' נ' פ. – הפחתת מזונות

שיעור ההפחתה האמור נגזר מן הרף העליון שהעמדנו על בסיס חלקה של הקטינה בעלות המדור בו נשאה האם במועד עריכת ההסכם, תוך מתן משקל להסתמכות האם ולהבטחת סיפוק צרכי הקטינה תוך צמצום הזיקה לנישואי האם. אני מוצאת כי יש בסכום האמור להלום את כלל השינויים בנסיבות שהתרחשו על שני הצדדים, את צרכיה של הקטינה ואת אינטרס ההסתמכות של הנתבעת. יש בסכום האמור להלום עוד את יכולותיו הכלכליות של האב כפי שהתבררו בפניי, ומנגד לצמצם עד כמה שניתן את ההתערבות ברובד החוזי שבהסכם.

סוף דבר

66. בית המשפט קובע על בסיס נימוקיו השזורים בפסק הדין, כך:
- החל מחודש 1/2019 יופחת סך של 650 ₪ מסכום המזונות ששולם עד למועד זה.
 - סכום המזונות המתוקן עודנו כולל "מדור, כלכלה, ביגוד והנעלה" כלשון ההסכם, ויתר הוראות ההסכם תוספנה לעמוד בתוקפן ככל שאינן סותרות פסק דין זה.
 - סכום המזונות המתוקן יהא צמוד למדד המחירים לצרכן ויעודכן אחת ל – 3 חודשים, כאשר מדד הבסיס יהא מדד חודש 1/2019.
 - לא תיערך התחשבנות רטרואקטיבית על בסיס סכום המזונות המתוקן.
 - לאחר שקילה, ועל מנת לא להעצים הסכסוך, בית המשפט אינו עושה צו להוצאות.
- המזכירות תמציא פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.
ניתן לפרסום בהשמטת פרטים מזהים.
ניתן היום, ט"ו טבת תשע"ט, 23 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.

אלה מירז, סגנית נשיא